

Παιδ. 6. 3. 1, δ αὐτ. ἐν Ἀγρο. 2, Θ, Διδόθ., κλπ. Ὁ σχηματισμός τῆς φάλαγγος εἶν ἢ τὸν πάντως ἐ ἀυτοῦ, ἡ τὸν Σπαρτιατικὸν παράγει ἐν Τεγῆε βάθος δὲ πῶ, Θουκ. 5. 68 ἡ τὸν Θεβαίων ἐπὶ Διηλῶ εἰκοσιπέντε, ὁ αὐτ. 4. 93 ἄλλα τὸ σῆμα βάθος κατὰ τὸν χρόνον τοῦ Ξενοφῶτος ἦτο μόνον τεσσαράκων ἀνδρῶν, Ἀνάβ. 1. 2, 5, Ἑλλ. 3. 4, 13.— Ἐντεῦθεν τὸ φάλαγγ ἰσχυμαίη τὴν πρὸς μάχην κατὰ μέτροπον παράταξιν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κέρατος (πρβλ. κέρας VII. 3, ὁρθῶς III), ἐπὶ φάλαγγος ἀγειν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ κατὰ κέρατος ἢ ἐπὶ κέρατος ἀγειν, Λατιν. quadrato agmine ducere, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ longo agmine, Σεν. Κύρ. Παιδ. 1. 6, 43, Ἑλλ. 6. 3, 7 καὶ 25— περὶ τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, ὡς ἐτελειοποίησεν αὐτὴν ὁ Φίλιππος, ἴδε Πολύδ. 18. 12 κξξ., Ni buhr II. H. 3, σ. 466 κξξ. 6) παρὰ Ξενοφ. λέγεται ἐπὶ τοῦ κυρίου σώματος τοῦ στρατοῦ δηλ. τοῦ κέντρου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ κέρατα, Κύρ. Παιδ. 7. 1, 5, κ. ἄλλ. γ) παρὰ Ξεν. ὠσαύτως, στρατοπέδον, Ἀγρο. 2. 15, Λακ. Πολ. 12, 3, ἴπκ. 8, 12.

II. στρογγύλον, κυλιδρινόν τεμαχίον ἔξου, στέλεχος, πρέμιον, πορῆς, μακρὸν ἔξου, φάλαγγες ἔβένου Ἡρόδ. 3. 97 ἔκ κοτινίου φ. Ἄπολλ. Ροδ. B. 843. 2) ἐν τῷ πληθ. ἔξινοι κύλιδριον, φάλαγγα πρὸς μετακίνησιν βαρῶν, phalangae, Ἀπολλ. Ροδ. A. 375 κξξ., Ὀρφ. Ἄργον. 272, πρβλ. A. B. 115. 3) τοῦ ζυγοῦ τὸ ὀριζόντιον σιδήριον, ἐξ οὗ ἐξαρτῶνται ἑκατέρωθεν αἱ πλάστιγγες, Ἀριστ. Μηχ. 1. 20, 20, 1. III. τὸ ὄστυον τὸ μεταξὺ δύο ἀρμῶν τῶν δακτύλων τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ποδός, Λατ. phalanx, intermedium δακτύλου τὸ ἀκαμπτον φάλαγγ ὁ αὐτ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 1. 15, 3. IV. = φάλαγγον, Ἀριστοτ. Σπ. 1509, Βάτρ. 1314, Πλάτ. Κομικ. ἐν Ἑλλάδι 7, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1. 13. (Ἐλέγηθαι δὲ ἢ πρώτη σημασία τῆς λέξεως ἦν ἡ τοῦ πρὸς μετακίνησιν χρησιμοποιήσαντος κυλιδρινόν, καὶ δὲ ἐν ταύτης ἐπιήγασεν ἢ χρῆσις τοῦ Ὀμηρικοῦ φάλαγγες, δηλ. τάξεις ἀνδρῶν οἰνεὶ κυλιδρινόμεναι ἢ μία κατόπιον τῆς ἄλλης, Λεϊκί. τῶν Ἀρχαίων. ἐν λέξε. — Ἄλλ' ἢ σημασία αὕτη ἀπαντᾷ πολὺ μεταγενέστερον ἢ ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ ἢ καταστῆσῃ πιθανὴν τὴν τοιαύτην εἰκασίαν).

φαλάρα, φάλη, ἴδε φάλαρα, φάλλη. φάλακρα, ἢ, ὡς καὶ νῦν, φαλακρῆτες. Φάλακρας ἐγκύμιον, πραγματείας τις τοῦ Συνεσιίου (72Α) οὕτως ἐπιγραφομένη. II. ἀξενδρος γυμνῆ ἀκρα ὄρους Φάλακραι, ἀκρα τῆς Ἰδης, ἧτις οὐκ ἔχει ζῶν φυτὸν διὰ τὴν χύνα καὶ τὸν κρύσταλλον, ἀλλ' ἐψίλωται καὶ πάντα δὲ τὰ ἐψίλωμένα ὄρη ἐλέγοντο φαλάκραι Στέφ. Βυζ. φαλακρῶ, εἶμαι ἢ γίνομαι φαλακρός, ἀωρόβλιος, ὁ παρὰ τὴν ὠραν καὶ τὴν ἡλικίαν λειαινόμενος καὶ φαλακρῶν Σουίδ. ἐν λέξ. ἀωρόβλιος, ἐνθα ἡμαρτημένως φέρεται φαλακρῶς, Λοβέκ. εἰς Φρήνιχ. 80.

φαλακρο-ειδής. ἐς, ὁμοίος πρὸς φαλακρὸν, Δίων Κ. 76. 8. φαλακροφμαί, Παθ., γίνομαι φαλακρός, Ἡρόδ. 3. 12, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 11, 15, κ. Ζ. Γεν. 5. 3, 4 — τὸ ἐνεργ. παρὰ τοῖς Ἑββ. (Ἰεζεκ. ΚΖ', 31 κωδ. Ἄλεξ.).

φαλακρός, ἄ, ὄν, (φαλός, φάλα) ὡς καὶ νῦν, χυδ. «καρφαλός», Ἄνακρ. 68, Ἡρόδ. 3. 12, 4. 23, ἴπκ. Ἄφορ. 1258, Πλάτ., κλπ. κυρίως φαλακρὸς τὴν κορυφὴν (πρβλ. φαλακρότης), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 11, 8 φ τὴν κεφαλὴν Λουκ. περὶ Πένθ. 16 πρόσωπον φαλακρὸν Εὐρ. Κύκλ. 227— ὁ φαλακρός, οἱ φαλακροὶ Ἀριστοτ. Νεφ. 540, Εἰρ. 767, 771, κλπ.— παροιμ. ἐπὶ τῶν μάνη πονούτων, φαλακρῶ κτένας θανέλειβ Παιρομιγορ. φαλακρὸν τίλλειν Σουίδ. 2) ὁμοίος πρὸς φαλακρὸν, λείος, φ. σιδήρια, τὰ πρὸς καυτηρίασιν χρήματα, ἴπκ. περ. Ἄρθρ. 787, πρβλ. 827 φαλακροίτες εὐδίας Σώφρων 13 Αθηναις. II. ὁ φαλακρός ἦτο τὸ ὄνομα περιήμου σοφιστάτος ὁμοίου πρὸς τὸ Λατ. acervus, πρβλ. Ὀρατ. Ἐπιστ. 2. 1, 45, Διογ. Α. 2. 108. (Ἐκ τοῦ φαλός, ἢ, ὄν, πρβλ. τὴν συγγενὴ λέξιν φάλαρος).

φαλακρότης, ἠτος, ἢ, γυμνότης κατὰ τὴν κορυφὴν, Λατιν. calvities, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ἀναφαλανκταίσις, ἢ κατὰ τὸ βρέγμα γυμνότης, Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 3. 11, 8. II. λειότης, φ. τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ ὄστυ, ἴπκ. Μοχλ. 866, πρβλ. περὶ Ἄρθρ. 827.

φαλάκρωμα, τὸ γυμνότης, φαλακρὰ κεφαλὴ, ἐν χρήσει ἀντὶ αὐτοῦ τοῦ φαλακροῦ ἀνθρώπου, Κικ. περ. Ἄττ. 14. 2. II. = φαλάκρωσις, Ἑββ. (Ἰεζεκ. ΚΖ', 31 κωδ. Ἄλεξ.). φαλάκρωσις, εως, ἢ, τὸ εἶναι ἢ γίνεσθαι φαλακρὸν, Ἑββ. (Λευ. ΚΑ', 5, κ. ἄλλ.), Πλούτ. 2. 652F, 919C, Γαλην. τ. 1, σ. 634, 18.

φαλάνθος, ὄν, ὁ κατὰ μέτροπον (τὸ βρέγμα) φαλακρός, Ἀνθ. Π. 9. 317, Διογ. Α. 7. 160, Α. Β. 71. φαλάντις, οὐ, ὁ, φαλακρός, Λουκ. Φιλοφουδ. 18. φάλαρα [ἄ], τὰ, (φάλος) ἀπατ' ὄμ. Ἰα. Π. 106, ἐνθα φαίνεται ὅτι σημαίνονται κοσμημάτων τινα ἐξέχοντα ἢ κρίκους κατὰ ἄπλάτια τῆς περιεφραλαίας, εἰς ἃ προσεδέοντο οἱ ἰμάντες οἱ διε-

χόμενοι ὑπὸ τὴν σιαγόνα (ἴδε Σχολ. Ἐνετ. ἐν τόκω) πρβλ. φάλος ἐν τέλει— τὸ ἐνίκον φάλαρον τίάρας ἀπαντᾷ ἐν Δισχύλ. Πέρος. 661, βασιλείου τίάρας φάλαρον πιφάουσκιων, φάλων, θεικύνων τῆς περιεφραλαίας τὸν λόγον. (Σχολ.). II. ἀκολουθῶν, προμετωπίδες, ἀσιπίδοιοι, κοσμήματα κατὰ τὸ μέτροπον τῶν ἴππων, ἢ σκεπάσματα τῶν γνάθων, χαλινὸι καὶ ἄλλα ἱπποκοσμία, Φῶτ., Ἡσύχ., Λατιν. phalerae, Ἡρόδ. 1. 215, Σεν. Ἑλλ. 4. 1, 39 ἀμπυκτῆρια φάλα. πάλων Σοφ. Ο. Κ. 1070 (ἐνθα ὁμοίως ὁ Schneidew. ἀπορρίπτει τὴν λέξιν ὡς γλῶσσημα, ἴδε σημ. Jebb), πρβλ. Εὐρ. Ἰκέτ. 586.

2) κοσμήματα καθέλου, Πλούτ. 2. 528Α, Δίων Χρυσ. 2. 423 φάλαρῆς, λέξις αἰσχρὰ παρὰ τῷ Ἐπιφαν. τ. 1, σ. 1092B, αἶτε φαλαρῆζουσι αἰσχρογυργίας μελετήματα (ὁ Ρεταν. φαλλίζουσι).

φάλαρῆς, Ἰωνικ. φαληρῆς, ἴδος, ἢ (φαλαρός)— πτηνὸν λιμανῖον, κληθὲν οὕτως ἐκ τῆς φαλακρᾶς λευκῆς κεφαλῆς του, «φαλίδα», Λατιν. p'alāris, phalaris, Ἀριστοτ. Ἀγ. 875, Ὀρν. 565 (ἐν τῷ Ἰων. τύπῳ), Ἀριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 8. 3, 15— κατὰ τὸν Buttm., Λεϊκί. ἐν λ. φάλος 10, ἐν τισι τόποις τῆς Γερμανίας τὸ πτηνὸν τοῦτο καλεῖται Blesshuhn, ὡς ἐκ τοῦ λευκοῦ μέρους (Blets) τοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ. II. εἶδος χόρτου, Ρηιλ. canapiensis, Διοσκ. 3. 159, Πλίν. 27. 102.

φάλαρῆσιμος, δ, σκληρότης ὅσα ἢ τοῦ Φαλαρίδου, Κικ. πρὸς Ἄττ. 7. 12. φάλαρῆσις, ἴδος, ἢ, ἔγυσα φάλαρα, ἐπιθετον τῆς Ἀθηνᾶς, Καλλ. παρὰ τῷ Σχολ. εἰς Ὀδ. Γ. 380.

φάλαρον, τὸ, ἴδε φάλαρα. φάλαρος, ἄ, ὄν, ἢ (κατὰ τὸν Λοβέκ.) φάλαρός, ἄ, ὄν, Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Ἰωνικ. φάληρος (κατὰ τὸν Buttm., Λεϊκί. ἐν λ. φάλος 10), ὁ λευκὸς ἢ ἐν μέρει λευκός, ὁ κύλιον ὁ φάλαρος, ὁ λευκός (Σχολ.), Θεοφρ. 8. 27 οὕτως ὁ Φάλαρος ὡς ὄνομα κριτοῦ, ὁ αὐτ. 5. 103— πρβλ. φαλαρῆς. Οὕτως ὁ Buttm. ἐρημνεύει: ὄρη χιόνεσσι φάληρα ἐν Νικ. Θηρ. 461, χιονοσκεπῆ, λευκὰ ἐκ τῆς χιόνος, πρβλ. φαληρῆσω. (Ἐκ τοῦ φαλός, ἢ, ὄν, πρβλ. φαλακρός).

φάλη, ἢ, ἴδε ἐν λέξ. φάλλαινα. φάλητριώδης, εἶμαι λευκός (πρβλ. φάλαρος): κύματα κυρτὰ φαληριώδοντα, «λευκανθίζοντα τῷ ἀρρῶ» (Σχολ.), Ἰλ. Ν. 799- φαληριώσαν οἰκήσει σπλινον, τὴν λευκαίνομένην ἐκ τοῦ ἀρροῦ τῶν κυμάτων (Σχολ.), Δικωφῶρον 188— μετὰ λευκοῦ ἀρροῦ, ἀρρῶ πᾶς φαληριῶν λύθρω στόρβυξ, «λευκῶ ὄλος λευκαίνομένος ἀρρῶ» (Σχολ.), ὁ αὐτ. 491— πρβλ. ὠσαύτως φάλος (ὁ), τετραφάληρος.

φάληρῆς, φάληρος, ἴδε ἐν λέξ. φαλαρῶν. φάληρον [ἄ], τὸ, ἀρχαϊκότερος λιμὴν τῶν Ἀθηνῶν, νῦν ὀνομάζεται Παλαιὸν Φάληρον, καὶ ὄνομα τῆς Αἰαντίδος φυλῆς, Ἡσύχ. καὶ Ἐπιγραφ., ἴδε Böckh. C. I. 1. 309, ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀρποκρ. ὄνομα τῆς Ἀντιοχίδου.— Φαληροῦ, ἐν Φαλήρῳ, Σεν. Ἰππαρχ. 3. 1, Πλούτ. Θεμ. 17. Φαληρόθεν, ἐκ Φαλήρου, Πλάτ. Συμκ. 172Α. Φαληρόνης, εἰς Φάληρον, Θουκ. 1. 107— Φαληρῆς, ἴδος, ὁ, κατόικος τοῦ Φαλήρου, Ἡρόδ. 3. 63, κλπ. ἴπκ. Φαληρῆς, ἴδος, Στέφ. Βυζ.— Ἐπιθ. Φαληρικός, ἢ, ὄν. Ἀριστοτ. Ἀγ. 901, κ. ἄλλ.— Περὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρχαίου Φαλήρου, ἴδε Ἐνρ. Οὐέλριχ. ἐν τῷ περιοδικῷ Ἐρμανιστῆ τ. 1 τοῦ β' τόμου, σ. 432, κξξ., ἴδε καὶ πραγματείας Γ. Ζαννέτου ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἀπόλλωνι».

φάληρός, ἄ, ὄν, Ἰων. ἀντὶ φαλαρός, δ ἴδε. φάλης, ἦτος, ἢ φάλης, ἠτος, ὁ, = φαλλός, Ἀριστοτ. Λυσ. 771, Θεοφρ. Ἐπιγράμ. 4. 3. II. Φάλης, ἦτος, δ, θεός τις, ὃς ἢ λατρεῖα ὡς ἢ τοῦ Πριάτου συνεθέτος πρὸς τὴν τοῦ Διονύσου, Ἀριστοτ. Ἀγ. 263, κξξ.— ὠσαύτως φέρεται Φάλης, ἠτος (ἴπερ κατὰ τὸν Σχολ. Ἀριστοτ. ἐνθ' ἀνωτ. ἦτος ὁ Δωρ. τύπος), Σώφρων παρὰ τῷ Αἰγηνδ. D. 465, Λουκ. ἐν Διτ Τραγωδ. 42. φάλιόπουρος, δ, ἢ, οὐδέτ. -πουρο, ὁ λευκὸν ἔχων πόδα λευκόπους, φαλιόπουρος, λευκόπους, φαλοῦ ταῦροι λευκομίτιοποι. Ἡσύχ. φαλιός, ἄ, ὄν, = φαλαρός, Καλλιμ. Ἀποσπ. 176, Εὐστ., Ἡσύχ. φάλης, ἴδος, ἢ, ἢ ἴβεται τῆς Ἑρας ἐν Ἀργεῖ, πιθαν. ἐκ τοῦ φαλός, ἢ, ὄν, ὡς ἐκ τῆς λευκῆς αὐτῆς ἰσότητος, Σύγκελ. 172Α. φαλίσκομαι. (φαλός) φαλλίσσεται (διὰ δύο σ) λευκαίνεται ἀροίξει Ἡσύχ.

φάληκ, ἢ, νυκτηρῆς, Χρησμ. Σιβ. 14. 160.— Καθ' Ἡσύχ. ἰ φάληκ ὁ τῆς κόμης ἀνυμῶς ἢ νυκτηρῆς. φάληκς, ὄν, ὁ, κεκαμμένον ἔξου ἐκ τῶν πρὸς νυκτηγίαν χρησίμων, πλευρὰ, κατὰ τὸν Πολυδ., τὸ τῆ στείρα προσηλούμενον, τοῦτο δὲ τὸ ἰσχυρὸν μέρος ἐκαστοῦ ἐφορῆς ἢ ἱερονητερίας (Πρβλ. ἐμφαλκῶς, φάλκος Λατ. falx, καὶ ἴσκα falcio, falco τὸ Ἀρχ. Γερμ. balco [balk] ἔπρεπε κατὰ τὸν παλόνά να ἦτο balho ἢ balgo). φαλκιδουσθαι. ὑπάγεσθαι τοῖς ὀρισμοῖς τοῦ Φαλιεῖου ὄνομα. Φῶτ. νομοκ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 88.